

Arrest

**nr. 79 475 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 april 2007 een eerste asielaanvraag in. Op 10 juli 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 21 218 van 6 januari 2009 wordt het beroep tegen voormelde beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.2. Op 19 mei 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 19 juni 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag.

1.3. Op 26 juni 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 10 augustus 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname

van deze asielaanvraag. Het beroep hiertegen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 33 778 van 4 november 2009.

1.4. Op 28 augustus 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 9 oktober 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag.

1.5. Op 16 oktober 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 19 november 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag.

1.6. Op 25 november 2009 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in. Daar verzoeker geen tijdig gevolg gaf aan de oproeping, werd hij geacht afstand gedaan te hebben van deze asielaanvraag.

1.7. Op 28 oktober 2010 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in. Op 31 mei 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 67 923 van 4 oktober 2011 verworpen.

1.8. Op 16 januari 2012 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in. Diezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8. eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006:

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R. M. R. {..}

geboren te Maidan Shahr. op (in) 2010/1985

en van nationaliteit te zijn Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.01 2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 23.05 2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 11 07 2006 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 06 01 2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde Overwegende dat op 06 03 2009 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 19 06 2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname Kreeg. Overwegende dat op 26 06 2009 betrokkene een derde asielaanvraag indiende die op 10 08 2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing weigering in overwegingname kreeg Overwegende dat op 28 08 2009 betrokkene een vierde asielaanvraag indiende die op 09.10 2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing weigering in overwegingname' kreeg Overwegende dat op 16 10 2009 betrokkene een vijfde asielaanvraag indiende die op 19 11.2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname kreeg Overwegende dat op 25.11 2009 betrokkene een zesde asielaanvraag indiende waarvan hij op 15 02 2010 geacht werd afstand te hebben gedaan daar hi geen gevolg gaf binnen de vijftien dagen zich aan te bieden Overwegende dat betrokkene op 28 10.2010 een zevende asielaanvraag indiende die op 31 05 2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming: kreeg Overwegende dat op 06.10.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde Overwegende dat betrokkene op 16 01 2012 een achtste asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij een negatieve beslissing kreeg van het CGVS omdat zijn documenten overal gemaakt zouden kunnen worden Overwegende dat betrokkene verklaart het niet eens te zijn met deze beslissing van het CGVS inzake zijn vorige asielaanvraag Overwegende dat betrokkene vrij was hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn en dat de RVV de negatieve beslissing van het CGVS in beroep bevestigde Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn advocaat er niet zou geweest zijn tijdens zijn beroep en dat de rechtbank niet naar hem zou hebben willen luisteren omdat hij al genoeg aanvragen zou hebben ingediend Overwegende dat betrokkene deze blote bewering niet kan hardmaken aangezien hij hiervan geen enkel begin van bewijs van voorlegt Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan

omdat hij vreest voor zijn leven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er in het verleden vanalles mis zou zijn gegaan met zijn aanvragen omdat de tolk hem vroeger verkeerd zou hebben begrepen Overwegende dat betrokkene zijn ontevredenheid uit over de tolk bij zijn verhoren gedurende zijn vorige asielaanvragen. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag en noch bij zijn verhoor bij het CGVS, noch bij de RW melding maakte van dit vermeende probleem Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij afkomstig zou zijn van Maidan Wardak, een gevaarlijke regio, maar dat hij niet zou weten waarom hij niet erkend zou geweest zijn. Overwegende dat het CGVS d(d 31 052011 p3) stelde dat Bij uw eerste asielaanvraag werd de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, daar er werd geoordeeld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul. Ook in het kader van uw zevende asielaanvraag werd u nog de vraag gesteld naar uw familie in de stad Kabul waar u toch een tijd Zou verbleven hebben voor uw vlucht naar België gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011 p8) “

Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Kabul om bij zijn tante langs moeders zijde te verblijven aangezien zij gevlucht zou zijn naar Amerika. Overwegende dat betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 5 1/8 Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de ‘reemde1ing voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees van vervolging.

Verzoeker brengt bij zijn asielaanvraag nochtans wel degelijk nieuwe gegevens aan, maar kan daar momenteel spijtig genoeg geen bewijzen van voorleggen,

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State dd 5 januari 1996. nr 57.384. Rev.dr étr. 1996, 387 hetwelk luidt dat alhoewel kan worden gesteld dat bewijselementen die de verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag tijdens zijn eerste aanvraag, geen nieuwe feiten zijn, het niettemin een nieuw bewijs betreft van een vroegere situatie en toch een nieuw gegeven.

Ook in RvS 21 september 2004, nr. 135.133, T Vreemd. 2006, 28 meent de Raad van State dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven kan uitmaken en dat de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan worden weerhouden.

Verzoeker heeft reeds talrijke documenten voorgelegd ter staving van zijn asielrelaas. Omwille van bepaalde redenen werden deze niet als voldoende beschouwd, rekening houdend met de verklaringen van verzoeker.

Gelet op de afkomst van verzoeker dient er steeds goed te worden onderzocht of verzoeker geen recht heeft op de subsidiaire bescherming. Elke keer opnieuw wordt gesteld dat verzoeker een intern vluchtalternatief heeft met name de stad Kabul, daar hij er destijds enige tijd bij zijn tante heeft verbleven. Verzoeker heeft recent vernomen dat zijn tante naar Amerika diende te vluchten. Verzoeker heeft momenteel geen rechtstreeks contact met haar. Verzoeker maakt een voorbehoud om hier vooralsnog documenten van te kunnen bijbrengen. Dit betreft een belangrijk element in het dossier van verzoeker. daar hij op dit moment geen dichte familie meer heeft in de stad Kabul en de subsidiaire bescherming opnieuw dient te worden onderzocht vanuit zijn geboortedorp in de provincie Wardak. Zijn afkomst werd nooit betwist. Tot slot argumenteert men in de bestreden beslissing dat “de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”

Er kan niet ontkent worden dat er nieuwe elementen worden aangebracht met name geen familiebanden of connecties meer te hebben niet Kabul. Tegenpartij concludeert dat deze nieuwe

gegevens geen ernstige aanwijzingen uitmaken voor een gegronde rees voor vervolging. Met andere woorden: verweerder heeft de nieuwe gegevens toch in overweging genomen aangezien ze werden getoetst aan de Conventie van Genève. Dit is een inbreuk op artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Het middel is gegrond. Daarnaast mag niet uit het oog worden verloren dat uw zetel op 21 september 2010 oordeelde om aan de broer, de heer R.S. {...}, van verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van zijn herkomst uit Wardak. Dit omdat laatst genoemde nooit in de stad Kabul zou hebben verbleven. Deze redenering is zeer moeilijk uit te leggen aan verzoeker

Indien voor verzoeker gesteld wordt dat hij een intern vluchtalternatief heeft in de stad Kabul daar er familieleden wonen en hij een netwerk heeft om op terug te vallen, waarom wordt deze lijn niet doorgetrokken naar de broer van verzoeker?. De familieleden dewelke verblijven in Kabul zijn evengoed tantes ooms. van verzoeker als van zijn broer Het netwerk waar beide er op kunnen terugvallen zijn identiek hetzelfde. Door tegenpartij wordt gesteld dat verzoeker kan terug keren naar Kabul. Dit betekent dat de broer van verzoeker dus zeker een dicht familielid zou hebben in de stad Kabul, waar hij kan op terug vallen. Voor verzoeker voelt dit aan alsof het vertellen van de waarheid omtrent zijn verblijf in Kabul. Hem alleen wordt afgestraft.”

2.2. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partij bij haar asielaanvraag van 16 januari 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat hij *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”*

Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Naar aanleiding van zijn achtste asielaanvraag heeft verzoeker verklaard: *“De vorige keer heb ik officiële documenten binnen gebracht, maar in de negatieve beslissing die ik toen heb gekregen stond dat die documenten overal konden aangemaakt worden. Ik ga daar niet mee akkoord, mijn documenten zijn echt. Ik ben naar de rechtbank geweest, maar mijn advocaat was er niet en op de rechtbank wilden ze niet naar mij luisteren. Ze zeiden dat ik al genoeg aanvragen had ingediend.”* en: *“In het verleden zijn er verschillende dingen mis gegaan in mijn aanvragen, de tolk heeft mij vroeger verkeerd begrepen. Daarom dat ik al verschillende aanvragen heb gedaan, ik wil alles rechtzetten.”* Aangaande deze verklaring motiveerde de gemachtigde: *“Overwegende dat betrokkene vrij was hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn en dat de RVV de negatieve beslissing van het CGVS in beroep bevestigde Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn advocaat er niet zou geweest zijn tijdens zijn beroep en dat de rechtbank niet naar hem zou hebben willen luisteren omdat hij al genoeg aanvragen zou hebben ingediend Overwegende dat betrokkene deze blote bewering niet kan hardmaken aangezien hij hiervan geen enkel begin van bewijs van voorlegt”* en: *“Overwegende dat betrokkene zijn ontevredenheid uit over de tolk bij zijn verhoren gedurende zijn vorige asielaanvragen. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag en noch bij zijn verhoor bij het CGVS, noch bij de RVV melding maakte van dit vermeende probleem.”* De Raad kan de gemachtigde volgen waar deze stelt dat, wanneer verzoeker het niet eens is met een beslissing inzake zijn asielaanvraag, hij hiertegen beroep kan instellen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011 beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker had aldus de mogelijkheid zijn bezwaren tegen deze beslissing te laten gelden voor de geëigende instantie. Hetzelfde geldt voor wat betreft het aangevoerde tolkprobleem. Samen met de gemachtigde stelt de Raad vast dat verzoeker in het verleden nooit problemen met de tolk heeft aangekaart. Bovendien blijkt dat, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, zijn advocaat, weze het bij wijze van loco, wel degelijk aanwezig was ter terechtzitting van de Raad.

De procedure zoals voorzien bij artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft enkel tot doel de mogelijkheid te verschaffen nieuwe gegevens aan te brengen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad wijst er nogmaals op dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker kan de procedure zoals voorzien bij artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bezwaarlijk aanwenden als beroepsmogelijkheid tegen een voorgaande beslissing inzake asiel. Door zich in het kader van een volgende asielaanvraag te beperken tot het uiten van kritiek op een voorgaande beslissing, toont verzoeker niet aan dat hij nieuwe gegevens aanbrengt die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoeker verklaarde voorts: *“Naar Afghanistan kan ik niet terug want daar vrees ik voor mijn leven. In vorige negatieve beslissingen stond ook dat ik terug kon gaan naar Kabul en bij een tante langs moeders zijde kon blijven. Maar dat is mijn moeder niet, en zij zijn ook gevlucht naar Amerika. Ik ben afkomstig van Maidan Wardak, de echte reden waarom ik niet erkend word weet ik echt niet. Het is daar een gevaarlijke regio, dat is gekend.”* De gemachtigde motiveerde hieromtrent: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij afkomstig zou zijn van Maidan Wardak, een gevaarlijke regio, maar dat hij*

niet zou weten waarom hij niet erkend zou geweest zijn. Overwegende dat het CGVS d(d 31 052011 p3) stelde dat Bij uw eerste asielaanvraag werd de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, daar er werd geoordeeld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul. Ook in het kader van uw zevende asielaanvraag werd u nog de vraag gesteld naar uw familie in de stad Kabul waar u toch een tijd zou verbleven hebben voor uw vlucht naar België gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011 p8) Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Kabul om bij zijn tante langs moeders zijde te verblijven aangezien zij gevlucht zou zijn naar Amerika. Overwegende dat betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven.” Uit nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald de beslissing van 31 mei 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt dat deze aangaande de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst uit de provincie Wardak stelde: “Ook in het kader van uw zevende asielaanvraag werd u nog de vraag gesteld naar uw familie in de stad Kabul, waar u toch een tijd zou verbleven hebben voor uw vlucht naar België {...}. U verklaarde dat er neven van uw vader leefden en dat u bij uw nicht verbleef {...}. U zei verder veel tantes van moederszijde te hebben in Kabul en neven van moederszijde {...}.” De commissaris-generaal oordeelde aldus dat verzoeker in Kabul over een intern vluchtalternatief beschikt. Gelet op het feit dat verzoeker zich bij zijn achtste asielaanvraag slechts beperkte tot de blote bewering dat zijn tante gevlucht is naar Amerika en hij aldus niet meer bij haar terecht kan in Kabul, kon de gemachtigde, rekening houdende met de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal bij de vorige asielaanvraag, terecht oordelen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beaamt in zijn verzoekschrift trouwens dat hij geen bewijzen kan voorleggen van zijn verklaringen. Verzoeker herhaalt slechts zijn verklaringen over het vertrek van zijn tante naar Amerika en maakt voorbehoud om vooralsnog documenten dienaangaande voor te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel bewijs heeft voorgelegd van zijn verklaringen dienaangaande.

Verzoeker wijst nog op het feit dat zijn broer wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van zijn afkomst uit Wardak omdat hij nooit in Kabul zou hebben verbleven. Verzoeker stelt dat het netwerk waarop zijn broer in Kabul zou kunnen terugvallen identiek hetzelfde is zodat dit alles moeilijk te begrijpen valt. De Raad wijst er evenwel op dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt onderzocht en dat de commissaris-generaal in de beslissing van 31 mei 2011 verzoeker er inderdaad op gewezen heeft dat de Raad op 21 september 2010 de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend aan zijn broer omdat hij minderjarig is en, in tegenstelling tot verzoeker, nooit in de stad Kabul heeft gewoond. De Raad wijst er nogmaals op dat, indien verzoeker het niet eens was met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal dienaangaande, het hem vrij stond hiertegen beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen hij blijkens het administratief dossier ook gedaan heeft, doch waarbij de eveneens Raad besliste tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Er bestaan toch ernstige aanwijzingen van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Tegenpartij dient er zich van te verzekeren, alvorens dergelijke beslissing te nemen, dat de ‘veiligheid en psychische integriteit van verzoeker kan gewaarborgd worden.

Verzoeker is het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen. Dit mag niet uit het oog worden verloren. Men kan niet zonder meer beslissen de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer verzoeker toch een nieuw en belangrijk element bijbrengt. Benadrukt, dat dit element niet vroeger kon worden neergelegd. Het middel is gegrond. ”

2.4. Artikel 1A(2) van de Vluchtelingenconventie, zoals het werd opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing die werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan de schending van artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie niet dienstig inroepen. Dezelfde opmerking geldt voor de aangevoerde

schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. De Raad verwijst voor zover als nodig naar zijn bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER